

Gdje je smisao ?

Autor Administrator

U ljubavi
i radu

Darko
Rubèiaè, Svijetlo rijeèi

(...) Mi ne možemo
niti ima potrebe mijenjati svijet i
ljude oko nas, ali možemo i moramo mijenjati svoj život, ovaj svakodnevni, i
svoj odnos prema drugima i prema radu(...)

Nema
èovjeka koji ne bi želio imati sretan ispunjen život. Problem je međutim kako
jedan jedini i nepovratni život uèiniti takvim. Vjerojatno oduvijek èovjeka
muèi ovo pitanje, ali ga vrijeme u kojemu se nalazi civilizacija danas èini još
akutnijim. Današnji brzi, na momente gotovo nedostižni ritam življenja dovodi
u pitanje granice naše izdržljivosti, tjera-juæi nas da pred sebe stavljamo
ciljeve koji èesto nadilaze nas same, i odjednom se zateknemo pred
nepremostivom provalijom. Vremena i povratka više nema, a mi po svaku cijenu
oèekujemo rezultate i to odmah.

Ali
tako ne ide. Nemogućnost ostvarenja zacrtanih ciljeva rađa u nama prazninu,
razoèare-nja, depresiju i trajnu nervozu koja vre-menom potpuno ovlada nama i
postaje naš habitus. Da se ne zavaravamo, goto-vo svi mi "bolujemo"
od ove moderne bolesti i vrlo je mali broj onih koji znaju "recept" za
dobar život.

Èovjek
je društveno biæe i rad mu je bitno imanentan. Kao društvena bièa upuæeni smo
jedni na druge a od rada živimo. U tim dvjema neodvoji-vim datostima odvija se
cjelokupan naš život i tek u svjetlu naših odnosa s drugima i našega odnosa
prema sva-kodnevnom radu može se govoriti i o našem odnosu s Bogom.

A
kakvi su naši međusobni odnosi? Ako zavirimo u sebe i, naravno, ako smo spremni
priznati sebi, otkrit æemo da smo postali biæa bez osjeæaja za druge, bez
stvarne suæuti prema bližnjemu u potrebi. Nauèili smo montirati lice koje na

vani možda i ostavlja dojam da nam je do drugoga stalo, ali je naše srce daleko. Opravda-mo se da nemamo vremena ni za svoje, a kamoli za tuđe probleme, a zapravo se radi jedino o našem htijenju od-nosno nehtijenju da drugomu priđemo i saslušamo ga. I tako stalno mijenjamo maske, veæ prema potrebi. Glumi-mo. Možemo li se prisjetiti kada smo se posljednji put, ili, jesmo li se uopæ ikada istinski zauzeli za drugoga zbog njega sama? I kad pomažemo, èinimo li to zato što nam je do toga stalo ili veæ u startu tražimo svoju računicu, po-kazujuæi pred drugima kako smo velikodušni?

Konaèno,možemo

li podnijeti i radovati se tuðem uspjehu i sreæi ili djelujemo iz naše vlastite nesreæe, životnih promjena i izmišljenih povrijeðenosti tako da nam je jedini cilj da razorimo i ono što je dobro i što vrijedi?

Što

se tièe rada i našega odnosa prema radu, moramo se, nažalost, pomiriti s èinjenicom da živimo u vremenu u kojemu su profit i zarada jedini i glavni pokretaè i cilj, dok je radnik tek sredstvo u ostvarenju toga cilja. Služimo radu a ne on nama. Pogaða nas i boli što se naš rad nedovoljno vrednuje i plaæa a mi se nezahvalni i prepušteni volji poslodavca nemamo kome obratiti. Sve to kod nas stvara dodatnu nervozu, osjeæaj bezvrijednosti i bezvoljnosti za bilo što. Stoga i ne èudi što s teškom mukom ustajemo i još; s veæim gaðenjem odlazimo na posao. Radimo samo što nam se kaže, gledamo uvijek iste face, slušamo iste prièe, trpimo nepravde i jedva èekamo da prođe tih osam ili viš sati da bismo se onda umorni i prazni vratili kuæi. I tako iz dana u dan. Godinama. Život nam prolazi a mi smo sve uvjereniji da prolazi mimo nas. Najteži je osjeæaj promjenosti života.

Kako

onda uèiniti život smislenijim? Najvažnije je pomiriti se s èinjenicom da mi ne možemo niti ima potrebe da mijenjamo svijet i ljude oko nas, ali možemo i moramo mijenjati svoj život, ovaj svakodnevni, i svoj odnos prema drugima i prema radu. Tu promjenu trebamo prihvatiti kao trajni proces, kao naš doživotni i nikada do kraja ostvareni projekt. Da bismo u tome uspjeli, potrebno je prije svega htijenja i odvažnosti, povjerenja u snagu dobra i u vlastite snage te strpljivosti. Naš život dobit æe smisao tek kad se istinski založimo za dobro i za drugoga. Jer slobodan je jedino onaj tko sebe nesebièno daruje drugima.

Teško je u ovo povjerovati, ali u konaènici, što možemo izgubiti? Možda vlastitu oholost? Umišljenost? Stvarne i izmišljene bolesti? Ako je to u pitanju, onda zaista vrijedi povjerovati i pokušati. Možda tek tada uspijemo i u našoj sivoj i monotonij svakodnevici prepoznati jedinstvenu mogućnost našega radikalnoga ostvarenja u èovjeènosti.